

Pa morda mu je branil oče, bogati, ponosni Tržačan... Pisal bo s poti svoji nevestici, vrnil se bo k njej. Nič — nič! Prvi mesec, drugi, četrti — nič! Kakor v groznih sanjah sem hodila po hiši — kaj bo, ko izve oče — kaj bo, če ne pride? — Skrivala sem se pred ljudmi, ki so mi čitali s čela mojo sramoto. Oče se je veselil, da ni več kapitana, od Bazovičana se ni slišalo, da bi se ženil kje drugje — tako je upal oče, da se vrne, da pozabi razžaljenja. Zabičeval mi je, da ga moram sprejeti prijazno, ako pride. Res je prišel. Ali beseda, katero je odgovoril očetu na prijazni pozdrav, je vrgla očeta kakor iz oblakov... Prigrmel je k meni, me vlekel za lase pred Bazovičana in vpil: Povej — reci, da ni res! — Vsa cesta od Trsta do Ljubljane govori o tem, je pljunil fant predme. Obdržite si tržaško ničvrednico!

Strmela sem v besnega fanta, ki je treščil steklenico ob tla in skočil na svoj koleselj, v očeta, ki je stal kakor ošvignjen od bliska. Ko se je zavedel, je prijel stol, da mahne po meni; mati me je potegnila stran in me skrila v hlev pred prvo očetovo jezo. Saj jo vzame, je tolažila, pri gospodi ne gre

tako naglo. Oče mu ne pusti. Pa Torini jo vendar vzame. Kaj? Naše Dele ne? Saj se je izučila v mestu, zna gosposko šego, nobenemu grafu ne bi delala sramote.

Jaz pa sem čepela v hlevu — po ušesih mi je grmela tista strašna beseda... Ničvrednica! Kako je smel, kako se je upal vreči jo meni v oči? Kaj nisem jaz kraljičina, ki si izbira ženina, kaj nisem najlepše dekle v Primorju, ponos očetove hiše? Kapitanova gospa in nevesta. — Nič ni vse tisto, je rekel Torini. Pred Bogom sva mož in žena. A svet mi pravi — vlačuga. O Torini! Malo po malem je umirila mati očeta. Zvečer me je peljala skrivaj v kamro. Tam sem se skrivala, sem poslušala razgovor matere z znankami, njen prepir z očetom. Vse se je vrtelo le o tem: Ali vzame Torini Delo ali ne? Ene znank so navajale zglede, kako je bilo v tej ali oni hiši: Ugleden bogat gospod. Ni je zapustil zapeljane. Zakaj bi ne vzel kapitan gostilničarjeve hčere? Druge so odmajevale in navajale protidokaze. A najbolj je potrla materi srce Kobolica, ki je povedala, da je slišala od Maričke, ki služi pri Kastelicu, da je Torini znan zapeljivec. (Dalje.)

Ne veruj!

Zložil dr. Leopold Lenard.

Ne veruj v zvonki smeh,
ne veruj v žar oči!
Bolesti polni greh
iz njih le govori.

Grm s cvetjem je pokrit,
ko je pomlad prišla,
je cvet še nerazvit,
že v sebi črva ima!

Iz cveta tega sad
ne bo postal nikdar!
Zaman nad njim pomlad
razvila svoj je čar.

Kot pestri cvet ta smeh,
na ustnicah žareč,
in ogenj ta v očeh,
navdušenja kipeč,

preminul bo še prej,
kot prešla bo pomlad,
kot pade s svežih vej
prerano zreli sad.

Ostal bo le spomin
na dneve nad in sanj,
poln tihih bolečin,
perečih žalovanj.

